

A Prelátus 2016. februári levele

Februári levelében a Prelátus arra hív, hogy használjuk ki jól a nagyböjti időt az irgalmasság évében, és az egyik irgalmassági cselekedetről, az élőkért és halottakért való imádságról ír.

2016.02.17.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Rövidesen kezdődik a nagyböjt és ismét felhangoznak a próféta szavai,

amelyekkel az Úr nevében szól hozzánk: „*térjete vissza hozzám teljes szívetekből, böjtölve, sírva és gyászolva. A szíveteket szaggassátok meg, ne a ruhátokat. Térjete vissza az Úrhoz, a ti Istenetekhez, mert jóságos és irgalmas, nagy a türelme és csupa könnyörület.*”[1]

A mély változásra szóló meghívás különös jelentőséggel bír az Irgalmasság évében, amely az egész emberiség számára különleges kegyelmi idő. Milyen bizalommal és biztonsággal tölt el minket az a tudat, hogy „***az Úr mindig készen áll rá, hogy kegyelmében részesítsen minket, különösen ebben az időszakban; megkapjuk tőle a kegyelmet, hogy újra megtérjünk, hogy természetfölötti szintre emelkedjünk, hogy képesek legyünk a nagyobb odaadásra, arra, hogy előrehaladjunk a tökéletesség útján és hogy jobban lángra lobbanjunk.***”[2]

Az előttünk álló hónapokban törekedjünk a megtérésre, amely mintegy összefoglalása a keresztények útjának. Erről írt Szent II. János Pál is *Dives in misericordia* című enciklikájában: „Isten irgalmának és jóságos szeretetének igazi megismerése a megtérésnek nem csupán mint átmeneti, belső tettnek, hanem egy szünet nélküli érzületnek és állandó lelkiállapotnak is örök és kiapadhatatlan forrása. Akik ugyanis ezen az úton ismerik meg Istent, és ily módon »látják« Őt, nem tudnak másként élni, csak szüntelenül megtérve hozzá, tehát a megtérés állapotában élnek; ami a földön zarándokként élő emberek életének jelentős összetevője.”[3]

Szent Josemaría hangsúlyozta, hogy **„minden egyes nap nemcsak egy megtérés, hanem sok.**

Valahányszor helyesbítesz, és igyekszel az életedet Istennek tetszőbbé tenni, amikor valami

***nem sikerül – bár nem bűn –,
megtértél”.[4]***

Mindannyiunknak helyesbíteni kell az életünkön, az Úr felé irányítani a gondolatainkat, a szívünket és a tetteinket, búcsút inteni annak, ami eltérít vagy eltávolíthat Tőle, mert mindannyian megtapasztaljuk magunkban a bűnre való hajlamot, ahogy Szent János tanítja: *„ha azt állítjuk, hogy nincs bűnünk, önmagunkat vezetjük félre, és nincs bennünk igazság. Ha megvalljuk bűneinket, akkor mivel jó és igazságos, megbocsátja bűneinket, és minden igazságtalanságtól megtisztít minket. Ha azt állítjuk, hogy nem vétkeztünk, hazugnak tüntetjük fel, és tanítása nincs bennünk.”[5]*

A nagybőjtnek, amely az imádság, a bűnbánat és a szeretet gyakorlásának különleges időszaka, mélyen meg kell érintenie a lelkünket. Az, hogy idén egybeesik

egy olyan évvel, amelynek középpontjában az isteni irgalmasság áll, arra sarkall minket, hogy igyekezzünk a mennyei Atya jobb gyermekeiként viselkedni, mert Ő szeretettel néz ránk. Talán arra is jó alkalom, hogy nagyon személyes mérleget vonjunk, és átgondoljuk, mennyire követjük a Pápa e szent évre vonatkozó tanácsait az egész Egyházzal egységben.

A nagyböjti szokások közül az irgalmasság egyik cselekedeténél szeretnék most elidőzni: az élőkért és holtakért végzett imádságnál.

Valóban szükséges, hogy imádkozzunk a hozzánk legközelebb állókért és általában azokért, akik a nap folyamán körülvesznek minket. Először is azért, mert ez az imádság nagylelkűbbé tesz, és segít törekedni arra, hogy jobban hasonlítsunk Krisztusra, másodsorban pedig azért, mert megakadályozza – vagy legalábbis megnehezíti –, hogy

túlságosan a saját dolgainkra
figyeljünk.

Megkapó volt látni, ahogy Szent
Josemaríaigyekezett többet
imádkozni azokért, akikkel
találkozott, és figyelemreméltó volt,
ahogy folyamatosan imádkozott a
halottakért – akkor is amikor egy
temetőt vagy temetést látott –, és ezt
a szokását napról napra gyakorolta.

Csodálatos példát adott nekünk, ha
ugyanis valakivel beszélgetésbe
kezdett, mindig először az illető
őrangyalához fordult; ha gyalog,
autóval vagy tömegközlekedéssel
ment valahova, imádkozott az Úrhoz
azokért, akikkel útközben találkozott,
még ha nem is ismerte vagy talán
soha nem látta újra őket. A
többiekért való imádság egy-egy
lépés volt annak az állandó
megtérésnek az útján, amelyre
mindig vágyott, hogy egyre jobban
azonosuljon Jézussal. Mélyen a

lelkében érezte, hogy **„nem gondolhatjuk azt, hogy már egyenesen Isten felé haladunk, mert újra és újra meg kell térnünk, így jutunk közelebb az életszentséghez”**.[6]

Ez a hozzáállás biztosítja és megerősíti az életszentségre való komoly törekvésre szóló meghívásra adott válaszunkat. Ferenc pápa így idézte fel az Úr találkozását Mátéval: **„Jézus, elhaladván a vámasztal előtt, rátekintett Mátéra. Ez a pillantás tele volt irgalmassággal; megbocsátotta a bűneit, és – legyőzve a többi tanítvány ellenkezését – kiválasztotta a bűnöst és a vámost, hogy a tizenkettő egyike legyen.”**[7]

A bűnök megbocsátása mindig együtt jár a Krisztus követésére szóló meghívással. Isten nemcsak eltörli a bűneinket, amikor őszintén bocsánatot kérünk vagy amikor

szentgyónáshoz járulunk, hanem eláraszt minket a Szentlélek kegyelmével is, és megszilárdítja a lelkünkben a Szentháromság jelenlétét. **„Az Egyházban minden hivatás Jézus együtt érző tekintetéből ered. A megtérés és a hivatás ugyanannak az éremnek a két oldala és a misszionárius tanítvány egész életének folyamán kölcsönösen feltételezik egymást.”**[8]

Közeledik február 14-e, annak a napnak az évfordulója, amelyen az Úr megmutatta Szent Josemariának, hogy nők (1930-ban), majd numerárius papok is (1943-ban) tartozhatnak az Opus Deihez. Később, 1950-ben azt is meglátta, hogy az egyházmegyés papok is csatlakozhatnak a Szent Kereszt Papi Társasághoz. Ezért ez az évforduló az Opus Dei tagjainak életében a hálaadás napja, és a Mű

szellemiségéből táplálkozó sok más nő és férfi is hálát ad Istennek.

Az a vágy, hogy Krisztus életét és fényét elvigyük a többiekhez, a keresztény hivatás természetes következménye és folyamatos örömforrás. XVI. Benedek pápa így beszélt erről: „Nem tarthatjuk meg a hit örömét magunknak, terjesztenünk kell és tovább kell azt adnunk, miközben így megerősítjük a szívünkben. Amikor a hit valóban örömmé alakul, mert megtaláltuk az igazságot és a szeretetet, elkerülhetetlenül feléled bennünk a vágy, hogy továbbadjuk és megosszuk a többiekkel.”[9]

Szent Josemaría egész élete, főként az, ahogy az itt említett pillanatokban minden erejével Istenre figyelt, egyértelműen erről tanúskodik. Fáradozása az Opus Dei megvalósításáért elválaszthatatlan

volt a katolikus hit terjesztése iránti vágyától.

Ezzel egyidejűleg e hozzáállása abban is megmutatkozott, ahogy örömmel töltötte el a közös keresztény hivatás keretén belül fellelhető sokféle különböző hivatás. Ferenc pápa nemrég kifejezte azt a vágyát, hogy **„az *Irgalmasság rendkívüli jubileumi éve* során minden megkeresztelt megtapasztalhassa az Egyházhoz tartozás örömét. Bárcsak újra felfedezhetnék, hogy a keresztény hivatás – mint minden egyedi hivatás – Isten népének keblén születik és az isteni irgalmasság ajándéka. Az Egyház az irgalmasság otthona és az a *föld*, amelyben a hivatás születik, növekszik és gyümölcsöt hoz”**.^[10]

Kérjük ezt a kegyelmet Szűz Máriától, aki Isten Anyja és a mi Anyánk, a Szép Szeretet Anyja; és február 12. és

18. között lélekben kísérjük el a Szentatyát következő útjára Mexikóba. Kérjük a guadalupei Szűzanyát, hogy közbenjárására e napok sok lelki gyümölcsöt, sok megtérést hozzanak mind előtte, mind utána Mexikóban és az egész világon.

Néhány éve, amikor az Opus Dei alapításának ötvenedik évfordulójára készültünk, szeretett don Álvarónk a következőket írta nekünk: „Kérjétek a Szűzanyát, hogy élessze fel a teremtményekben a vágyat arra, hogy hűségesek legyenek Krisztushoz, a Titokzatos Test Fejéhez, a keresztény hivatás természetfölötti értelmének megfelelő megtérés révén. Ez elvezeti őket a szentségek vételéhez, a benső élethez, amelynek lényege az Istennel való egység, a testvéri szeretethez, a lelkipásztorok iránti engedelmességhez, megadja nekik az ahhoz szükséges erőt, hogy

megőrizték és terjesszék a hitet és a helyes tanítást anélkül, hogy tisztességtelen kompromisszumokat kötnének.”[11]

Folytassuk don Álvarónak ezt az imádságát, és imádkozzatok továbbra is a többi szándékomért, köztük a betegekért. Az utóbbi időben az Úr sok nővéreteket és fivéreteket szólította magához, ami nagyon fájdalmas számunkra, de *ex toto corde*, teljes szívből el kell fogadnunk Isten mindennek felett igazságos és szeretetreméltó akaratát, amely ugyanakkor azzal vigasztal, hogy a Szentháromság örök szemlélésének öröme vár rájuk.

Minden szeretetemmel megáldalak benneteket!

Atyátok,

+ Javier

Róma, 2016. február 1.

[1] RÓMAI MISEKÖNYV:

Hamvazószerda, Olvasmány (Jo 2,12–13).

[2] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy elmélkedésről, 1952. március 2.

[3] SZENT II. JÁNOS PÁL: *Dives in misericordia* kezdetű enciklika, 1980. november 30., 80.

[4] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy családi beszélgetésről, 1970. október 1.

[5] 1Jn 1,8–10.

[6] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy családi beszélgetésről, 1971.

[7] FERENC PÁPA: *Misericordiae vultus* kezdetű bulla, 2015. április 11., 8.

[8] FERENC PÁPA: Üzenete a
hivatások világnapjára, 2015.
november 29.

[9] XVI. BENEDEK: A római
egyházmegyei gyűlésen
nyitóbeszéde, 2007. június 11.

[10] FERENC PÁPA: Üzenet a
hivatások világnapjára, 2015.
november 29.

[11] BOLDOG ÁLVARO DEL
PORTILLO: *Levél*, 1978. január 9., 13.
(Cartas de familia, 2. kötet, 140.).